

ENKELE VRAGEN AAN CLAIRE KING

Wat is je favoriete boek en waarom?

Dat is net alsof je me vraagt wie mijn favoriete dochter is! Er zijn zo ontzettend veel boeken die ik fantastisch vind. Maar als ik er eentje moest kiezen, is het Audrey Niffeneggers *De vrouw van de tijdreiziger*. Ik vind het erg mooi hoe het mijn verbeeldingskracht vergroot en steeds moeiteloos mijn ongeloof wegduwt. Het liefdesverhaal is tragisch en mooi, en het maakt me elke keer weer aan het huilen. Het is hartverscheurend, hoopvol en magisch.

Wat lees je op dit moment?

Ik ben momenteel bezig in de nieuwe roman van Maggie O'Farrell, *Instructions for a Heatwave*. Als schrijver is het lastiger om te genieten van lezen, omdat het vaak langer duurt voor je in het verhaal zit en je niet meer over je eigen verhaal nadenkt. Maggie O'Farrell is een van mijn favoriete schrijfsters; haar personages en omgevingen zijn zo mooi beschreven dat ik me altijd goed kan inleven.

Kun je ons wat vertellen over De nachtelijke regenboog?

De nachtelijke regenboog gaat over kinderlijke veerkracht in een ondoorgrondelijke en complexe wereld van verdriet van volwassenen. Het gaat ook over angst en verlies, maar voornamelijk over hoop. De nachtelijke regenboog is iets magisch en onverwachts dat in de duisternis verschijnt. Je kunt hem niet aanraken, maar hij is er wel en hij laat je zien dat er nog steeds schoonheid en hoop bestaan.

Vond je het lastig om vanuit het perspectief van een kind te schrijven?

Het is zeker een uitdaging, vooral om het tempo erin te houden in een wereld waar tijd niet belangrijk is en de dagen heel lang kunnen zijn. Maar om eerlijk te zijn vond ik Pea's beperkte en onbetrouwbare perspectief meer een aanwinst dan een obstakel. Het perspectief geeft lezers de mogelijkheid om te zien hoe Pea de wereld ziet en om uit te vinden wat er allemaal gebeurt. Het hielp ook dat ik de roman schreef terwijl mijn eigen kinderen – ze waren vier en twee – de wereld van woorden verkenden, en de vreugde die hiermee gepaard gaat, en zat nog vers in mijn geheugen.

Verbeelding is heel belangrijk in je verhaal. Kun je dat uitleggen?

Zoals wij allemaal worden de personages in de roman beïnvloed door hun eigen verbeelding. Ze stellen zich dan vaak de slechtste scenario's voor. Pea's kinderlijke verbeelding is veel complexer: haar angsten zijn abstracter – heksen, en de 'duisternis' die ze voelt –, maar aan andere kant is er ook haar optimistische verbeelding van hoe ze de dingen graag zou willen. Het belangrijkste onderdeel van verbeelding in de roman is de

verbeelding van de lezer. Ik vraag van de lezer dat ze zich herinneren hoe het was om kind te zijn.

Je woont in Zuid-Frankrijk. Wanneer ben je daarheen verhuisd en waarom?

In 2001 woonden mijn man en ik in Londen en werkten we hard. We begonnen ons af te vragen hoe we onszelf zagen over tien jaar. We stelden ons allebei een wat landelijker, simpeler en goedkoper bestaan voor. We wilden ook graag kinderen en ik wilde tijd om te schrijven. Ik wilde niet dat het leven zomaar aan me voorbij zou gaan.

We realiseerden ons dat wanneer we niet langer uit eten of op vakantie zouden gaan en geen mooie auto hadden, we veel meer vrijheid zouden hebben. We besloten om ons huis te verkopen en te verhuizen naar een 'droom'-locatie. We zouden daar werk zoeken en vanzelf wel zien hoe het zou gaan. We wilden het in elk geval voor een jaar proberen. Dat zeiden we in 2002 en nu, in 2013, wonen we er nog steeds.

Het verhaal speelt zich ook af in Zuid-Frankrijk. Heeft de omgeving waar je in woont je geïnspireerd tot het schrijven van deze roman?

Zuid-Frankrijk is een ontzettend mooie plek om te wonen, vooral in de zomer. Het ruikt dan naar rozemarijn en perziken en de hitte is dan onverbiddelijk. 's Nachts hoor je krekels en kikkers, en ik heb nog nooit zulke lekkere tomaten gehad als die we hier op de markt kopen. Het was zeer zeker een inspiratie.

Ik kwam er ook achter dat ik me door de blauwe lucht en de warmte hier veel beter voel dan in Groot-Brittannië, waar het veel vaker grijs is. Ik begon me af te vragen hoe iemand hier zo ontzettend verdrietig kan worden dat ze geen vreugde meer kan vinden.

Wat heeft je nog meer geïnspireerd?

Moederschap. Het kan je op zoveel onverwachte manieren veranderen. Ik merkte zelf dat vanaf het moment dat ik wist dat ik zwanger was van mijn oudste dochter, ik meer op mijn hoede was voor gevaar. Ik realiseerde me dat ik mijn kinderen nooit goed genoeg zou kunnen beschermen. Als een gedurfd en extravert persoon schrok ik hier wel van.

Vervolgens zag ik mijn kinderen opgroeien, en zag ik dat ze geen voorgevormde ideeën over de wereld hadden. Alles kon dat zijn wat ze wilden, tot een volwassene hen vertelde hoe het 'echt' was. Maar hebben we daar wel gelijk in? Met het ouder worden, worden we vaak ook cynischer. Als je kinderen laat zijn zoals ze zijn, kunnen zij je helpen dit tegen te gaan.

Ik wilde een roman schrijven waarin de lezer de fouten ziet die worden gemaakt, zelfs een kind dat wordt verwaarloosd en in gevaar is, maar het moeilijk vindt om iemand ervan te beschuldigen. Ik wilde dat ze compassie en medelijden voelden in plaats van verwijten te maken.

Ben je van plan om een tweede roman te schrijven?

Ik ben druk bezig met het afronden van mijn tweede roman en heb zelfs al in mijn hoofd waar mijn derde roman over zal gaan. Ik leer steeds meer en dat vind ik fantastisch.